

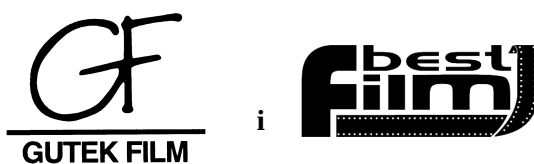
PRZERWANE OBJĘCIA

(Los Abrazos Rotos)

W KINACH OD 25 WRZEŚNIA 2009

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Materiały prasowe dostępne na: <ftp:gutekfilm.pl>

login: gutekfilm.pl hasło: gutekfilm.pl

ul. Zamenhofa 1, 00-153 Warszawa

tel.: (+4822) 536 92 00,

fax: (+4822) 635 20 01

e-mail: gutekfilm@gutekfilm.com.pl

PRZERWANE OBJĘCIA

reżyseria
Pedro Almodóvar

scenariusz
Pedro Almodóvar

zdjęcia
Rodrigo Prieto

muzyka
Alberto Iglesias

montaż
José Salcedo

dźwięk
Miguel Rejas

scenografia
Antxón Gómez

kostiumy
Sonia Grande

W rolach głównych

Penélope Cruz	Lena
Lluís Homar	Mateo / Harry Caine
Blanca Portillo	Judit
José Luis Gómez	Ernesto Martel
Rubén Ochandiano	Ray X
Tamar Novas	Diego
Ángela Molina	matka Leny
Kiti Manver	Madame Mylene

kierownik produkcji
Toni Novella

producent wykonawczy
Agustín Almodóvar

producent
Esther García

film wyprodukowany przez
El Deseo, Universal International Pictures

Hiszpania
rok produkcji: 2009
czas trwania: 129 minut
35 mm kolor 2.35:1– Dolby
DYSTRYBUCJA W POLSCE: Gutek Film (kino), Best Film (dvd)

Zakochana kobieta i opętany miłością do niej mężczyzna w zmysłowym thrillerze Pedro Almodovara z Penelope Cruz w roli głównej.

Lena (Penélope Cruz) i Mateo (Lluís Homar) zakochują się w sobie od pierwszego wejrzenia. Mateo nie wie, że Lena jest narzeczoną wpływowego milionera, który zrobi wszystko, by zatrzymać ją przy sobie. Nie wie też, że nocami bywa luksusową prostytutką... Kim naprawdę jest kobieta? Ile jest w stanie poświęcić, żeby być z mężczyzną swojego życia?

Śmiała erotycznie i pełna namiętności najnowsza opowieść Almodóvara miała swoją światową premierę na festiwalu w Cannes, gdzie była jednym z najwyższej ocenionych przez krytykę filmów.

PRZERWANE ZDJĘCIE

Jednym z najbardziej sugestywnych obrazów w Przerwanych objęciach jest zdjęcie dwojga czule obejmujących się kochanków podarte na tysiąc części.

Dwoje kochanków zatrzymało się w bungalowie położonym na zboczu góry z widokiem na plażę Famara. Para leży objęta na kanapie. Na małym ekranie telewizora oglądają Podróż do Włoch Rosselliniego. Film opowiada o rozpadzie amerykańskiego małżeństwa podczas wakacji we Włoszech. Oglądają scenę, w której Ingrid Bergman i George Sanders zwiedzają wykopaliska w Pompejach. Przyglądają się pracy archeologów ostrożnie wydostających z ziemi pozostałości starożytnego miasta zniszczonego dwa tysiące lat wcześniej przez wybuch Wezuwiusza. Sanders i Bergman są świadkami chwili, w której ludzie pracujący przy wykopaliskach znajdują ciała kobiety i mężczyzny. Pozycja, w której zastygły ofiary wskazuje na to, że lawa zaskoczyła parę we śnie. Ten obraz wstrząsa Ingrid Bergman, która odchodzi kilka kroków dalej, głęboko poruszona. Unieśmiertelniona miłość sprzed tysięcy lat skłania ją do refleksji nad rozkładem i powierzchownością jej małżeństwa. Kobieta nie może powstrzymać łez. To scena do głębi poruszająca. Zobaczywszy ją w telewizji Lena (Penélope Cruz) skrywa twarz na piersi kochanka (Lluís Homar), równie poruszona co Ingrid Bergman, choć w przeciwieństwie do bohaterki filmu bezpieczna w mocnych objęciach ukochanego mężczyzny. Lena myśli, że tak chciałaby umrzeć: spleciona w wiecznym uścisku z Mateo. On odgaduje jej płonienne pragnienie. Wstaje z kanapy, ustawia aparat fotograficzny i włącza samowyzwalacz. Wraca do Leny, mocno ją obejmuje i oboje patrzą w obiektyw. Błysk flesza unieśmiertelnia ich uścisk niczym lawa z wulkanu w filmie Rosselliniego. Jednak w przeciwieństwie do sytuacji pokazanej we włoskim filmie ich uścisk nie przetrwa wieczności. Kilka tygodni później ktoś podrze to i wiele innych zdjęć.

ALMODÓVAR O SWOJEJ FILMOWEJ KUCHNI

CZOŁÓWKA

Napisy tytułowe pojawiają się na nietypowym tle, znacznie różniącym się od reszty filmu. Trudno je zidentyfikować. Obrazy pokazują parę przed kamerą w otoczeniu grupy ludzi, która wchodzi w kadr i go opuszcza. Para milczy: ona stoi przodem do obiektywu, a on tyłem. Prawie na siebie nie patrzą. Sceny te zostały sfilmowane bez wiedzy bohaterów przez kamerę podłączoną do kamery Panavision, którą nakręciłem cały film. Była to kamera kontrolna, która pozwala oglądać ujęcia podczas ich rejestracji i chwilę później. Pochodzącego z niej materiału nie wykorzystuje się w filmie, ale ja postanowiłem to zrobić i tak powstało dziwne tło do czołówki. Na tych ujęciach milcząca para opuszcza plan i zastępują ją Penélope Cruz i

Lluís Homar. Penélope zdaje się dziwnie poważna i skoncentrowana, obojętna na to, co dzieje się wokół niej. W następnej scenie będzie musiała się rozplakać, więc zapewne sięga właśnie do osobistych pokładów smutku. Twarzy Lluísa Homara prawie nie widać: stoi tyłem do nas, w bezruchu patrząc na Penélope. Wyglądają jak dwoje nieznajomych.

Wybrałem te ujęcia na początek filmu, ponieważ są skradzionymi, podejrzanymi obrazami, dzięki którym to kino staje się głównym miejscem akcji. A przy tym fascynują mnie przypadkowe sceny dziejące się przed obiektywem podczas przerw między ujęciami. Często stoję oczarowany i się im przyglądam. Stanowią dla mnie prawdziwe widowisko.

Współczesne plany zdjęciowe są wypełnione różnego rodzaju ekranami, które odzwierciedlają film i jego otoczenie... Fascynują mnie powierzchnie wyświetlające film. Dodają obrazowi upiornej tajemniczości.

PODWOJENIE

Podwójność to jeden z motywów przewodnich Przerwanych objęć. Nie z punktu widzenia moralności („dwulicowość”, „dwuznaczność”), ale jako „powielenie, powtórzenie lub powiększenie”. Film rozpoczyna obraz dwojga dublerów głównych bohaterów. Kilka postaci Przerwanych objęć zajmuje się filmem. Zawsze mówiłem, że dla mnie film jest „odzwierciedleniem” rzeczywistości, czasem tak wiernym, że staje się jej „powieleniem”.

Choć w momencie ukończenia każdy film staje się przeszłością, dostrzegam w nich przepowiednie. Ta teoria często pojawia się w mojej twórczości. Penélope Cruz gra w Przerwanych objęciach dwie postaci. Magdalенę, kobietę zbyt piękną i zbyt biedną, by oprzeć się skażonej hojności potentata Ernesta Martela. Oraz Pinę, swoje przeciwieństwo, bohaterkę Dziewczyny i walizek.

DZIEWCZYNY I WALIZKI

Bohaterowie Przerwanych objęć kręcą komedię pod tytułem Dziewczyny i walizki. Nie ukrywam, że Dziewczyny i walizki są luźno oparte na Kobietach na skraju załamania nerwowego. Ale nie jest to hołd dla siebie samego: mam nadzieję, że nikt tego nie interpretuje w ten sposób. Potrzebowałem tylko trzech lub czterech scen Dziewczyn i walizek jako tła do głównego wątku, więc uznałem, że najlepiej będzie zaadaptować własny materiał, który daje mi pełną swobodę ruchu. Dlatego wybrałem Kobiety na skraju załamania nerwowego. Kiedy znaleźliśmy się w apartamencie na planie nowych Kobiet na skraju załamania nerwowego (co ciekawe, kręciliśmy to powtórzenie w tym samym miejscu studia, w którym 20 lat temu filmowałem oryginał), miałem dużo frajdy adaptując własną twórczość. To doświadczenie było tak inspirujące, że napisałem i nakręciłem więcej scen, niż potrzebowałem. Podczas filmowania zdawałem sobie z tego sprawę, ale nie mogłem oprzeć się pokusie.

FILM NOIR

Lena ma wszelkie cechy femme fatale. Jest piękną, ambitną brunetką o nieciekawej przeszłości, z rodziną w niepewnej sytuacji i inteligencją, która nie pozwala jej się poddawać i każe ryzykować. Ma jednak zbyt wiele skrupułów i brakuje jej cynizmu. Jej miłość do Mateo doprowadza do tragedii. Mateo, Lena i Ernesto tworzą typowy trójkąt filmu noir. Każde z nich namiętnie kocha, a jedna z postaci jest wpływowa, gwałtowna i pozbawiona skrupułów. Mamy mieszankę wybuchową. Film noir to jeden z moich ulubionych gatunków.

FOTOGRAFIA

Tu znów powielenie. Na Lanzarote Lena i Mateo patrzą na wspaniałą plażę Golfo. Mateo robi zdjęcia, gdy Lena obejmuje go od tyłu. Choć bohaterowie tego nie widzą, poniżej na czarnej,

piaszczystej plaży objęta para odzwierciedla ich ruchy. Mateo odkrywa kochanków z plaży podczas robienia odbitek (oko aparatu ma większy zasięg niż ludzkie) i przypina na ścianie w bungalowie, w którym zaszył się z Leną. Zdjęcie oddaje sytuację Mateo i Leny lepiej, niż jakikolwiek inny obraz. Są uciekinierami, samotni wśród bezkresu wulkanicznej wyspy, stapiający się w jedno ze sobą i krajobrazem, tak jak para na fotografii. Zdjęcie, które wykorzystaliśmy, zrobiłem 9 lat temu, podczas mojej pierwszej wizyty na Lanzarote. Wyspa mnie urzekła. Nigdy wcześniej nie widziałem w naturze tak dramatycznych barw. Dla mnie to nie był pejzaż, lecz nastrój, czy też charakter. Wiedziałem, że chcę tam filmować.

Tak jak w młodości, gdy nie mogłem się uwolnić od jaskrawych kolorów Karaibów, podczas pobytu na Lanzarote zafascynowałem się czernią, oraz przygaszonymi półtonami czerwieni, zieleni, brązu i szarości. Dla uwiecznienia tajemniczości wyspy zrobiłem zdjęcie plaży Golfo. Podobnie jak Mateo, wtedy nie dostrzegłem obejmującej się pary. Zobaczyłem ją dopiero po odebraniu odbitek z zakładu fotograficznego. Krajobraz wyszedł na zdjęciach wspaniale, ale największe wrażenie zrobiło na mnie odkrycie kochanków: samotnych i tak małych na tle bezkresnego pejzażu. Ogarnięty obsesją (myśląc być może o zdjęciu zrobionym w londyńskim parku, na którym odkryto zwłoki w zaroślach z Powiększenia) wyobrażałem sobie, że ten ukradkowy uścisk skrywa tajemnicę, a ja mam jego dowód. Chciałem wiedzieć o tej parze wszystko, a przynajmniej jakiś szczegół, na którym mógłbym oprzeć fikcyjną historię. Rozglądałem się za kochankami podczas całego pobytu na Lanzarote, ale nie mogłem ich znaleźć. Wyobrażałem sobie ich i napisałem kilka wątków fabularnych, które kończyły się uściskiem w ukryciu, lecz żaden nie był zbyt ciekawy. Wróciłem na Lanzarote, by wśród wulkanicznego pejzażu znów szukać historii, która zawierałaby objęcia na plaży Golfo, lecz nie znalazłem nic, co by mnie zadowoliło. Tajemnica uścisku nie chciała wyjść na jaw. Wciąż jednak pozostawała mi sceneria wyspy. Starłem się brać ją pod uwagę przy każdym scenariuszu, który od tamtej pory napisałem, ale udało mi się ją wykorzystać dopiero w fabule *Przerwanych objęć*. Lanzarote stała się wyspą, na której ukryli się Lena i Mateo. Miejscowość Famara – ich azylem, ich Pompejami, a rondo – ich Wezuwiuszem. To my jesteśmy parą na plaży, mówi Lena do Mateo obierając owoce w kuchni ich bungalowu w Famarze.

DEKLARACJA MIŁOŚCI

Od zawsze kręcę filmy, w których bardzo ważną rolę odgrywa kino. Nie jako uczeń oddający cześć swoim poprzednikom. Nie robię filmów stylizowanych na kogoś innego. Kiedy w moim filmie pojawia się inne dzieło lub reżyser, to odgrywa znacznie aktywniejszą rolę niż prosty hołd czy puszczenie oczka w stronę widza. W *Przerwanych objęciach* używam przejrzystej prostoty *Podróży do Włoch* Rosselliniego, aby pokazać efekt, jaki wywarło na Lenie-Penélope odkrycie pary, która dwa tysiące lat temu spłonęła w Pompejach. Po raz pierwszy złożyłem tak otwartą deklarację miłości do kina; nie poprzez konkretną scenę, lecz cały film.

PEDRO ALMODÓVAR - SYLWETKA TWÓRCY

Urodził się w Calzada de Calatrava, prowincji Ciudad Real, w sercu La Manchy. Kiedy miał 8 lat, wyemigrował z rodziną do Estremadury. Tam uczęszczał do podstawówki prowadzonej przez Ojców Salezjanów, a potem szkoły średniej u Franciszkanów. W wieku 17 lat opuścił dom i przeniósł się do Madrytu. Nie miał pieniędzy, ani pracy, za to miał wyznaczony plan: studiować sztukę filmową i zostać reżyserem. Dostanie się do państwowej filmówki nie było możliwe - zamknął ją Franco. Mimo duszącej państwo dyktatury, dla nastolatka z prowincji, Madryt reprezentował kulturę, niezależność i wolność. Zatrudniał się tymczasowo przy wielu różnych zajęciach, ale na zakup kamery Super 8 mm pozwoliła mu dopiero pierwsza

„poważna” praca w Hiszpańskiej Krajowej Spółce Telefonicznej, którą podjął w 1971 roku. Rano w biurze gromadził dogłębną wiedzę o hiszpańskiej klasie średniej lat 70. stojącej na progu ery konsumpcyjnej. Poznawał jej dramaty i nieszczęścia. Biuro stanowiło istną kopalnię złota dla przyszłego scenarzysty. Wieczorami i nocami pisał, kochał, występował z legendarną niezależną grupą teatralną Los Goliardos i kręcił filmy na taśmie Super 8. Współpracował z wieloma podziemnymi czasopismami i pisał historie, z których część opublikowano. Należał do parodystycznego zespołu punkrockowego Almodóvar & McNamara. Miał dużo szczęścia: rozkwit jego talentu zbiegł się w czasie z rozkwitem demokratycznego Madrytu na przełomie lat 70. i 80. Filmy Almodóvara są świadkami nowej hiszpańskiej demokracji. W 1980 odbyła się premiera niskobudżetowej produkcji Almodóvara. *Pepi, Luci, Bom i inne dziewczyny z dzielnicy*, stworzonej wspólnie z obsadą i ekipą złożoną wyłącznie z amatorów (za wyjątkiem Carmen Maury). W 1986 roku założył ze swoim bratem Agustínem firmę producencką El Deseo. Ich pierwszym projektem był film *Prawo pożądania*. Od tego czasu wyprodukowali wszystkie filmy napisane i wyreżyserowane przez Pedra, a także dzieła innych młodych reżyserów. W 1988 *Kobiety na skraju załamania nerwowego* przyniosły Almodóvarowi międzynarodową sławę. Kolejne filmy trafiały do dystrybucji na całym świecie. Za *Wszystko o mojej matce* otrzymał swojego pierwszego Oscara w kategorii Najlepszy Film Obcojęzyczny, a także Złoty Glob, Cezara, 3 Europejskie Nagrody Filmowe, nagrodę Davida de Donatello, 2 nagrody BAFTA, 7 Goyi i 45 innych nagród. Trzy lata później *Porozmawiaj z nią* odniósł jeszcze większy sukces (Oscar za Najlepszy Scenariusz, 5 Europejskich Nagród Filmowych, 2 nagrody BAFTA, nagroda Nastro di Argento, Cezar i wiele innych wyróżnień na całym świecie). Wyprodukował cztery niezwykle filmy, wysoko cenione za odwagę i wrażliwość (*Moje życie beze mnie* i *Życie ukryte w słowach* Isabel Coixet oraz *Świątą dziewczynę* i *La mujer sin cabeza* Lucrecii Martel). W 2004 roku film *Złe wychowanie* otwierał festiwal w Cannes. Otrzymał entuzjastyczne recenzje na całym świecie. Został nominowany do wielu nagród (Independent Spirit Awards, BAFTA, Cezary, Europejskie Nagrody Filmowe) i otrzymał prestiżową nagrodę Koła Nowojorskich Krytyków dla Najlepszego Filmu Zagranicznego, a także włoską nagrodę Nastro di Argento. W 2006 został laureatem Nagrody Księcia Asturii. Tego samego roku jego *Volver* trafił do konkursu festiwalu w Cannes i zwyciężył w kategoriach Najlepszy Scenariusz i Najlepsza Aktorka - tu wyróżniono wszystkie 6 aktorek biorących udział w filmie z Penélope Cruz na czele. Film otrzymał 5 Europejskich Nagród Filmowych, 5 Goyi, nagrodę FIPRESCI, National Board of Review i wiele innych (w sumie 72!). Penélope jako pierwsza hiszpańska aktorka w hiszpańskojęzycznym filmie została nominowana do Oscara za główną rolę.

FILMOGRAFIA

1974-1979 filmy o różnych metrażach na taśmie Super 8 mm i 16 mm (*Salomé*)
 1980 *Pepi, Luci, Bom i inne dziewczyny z dzielnicy*
 1982 *Labirynt namiętności*
 1983 *Pośród ciemności*
 1984-85 *Czym sobie na to wszystko zasłużyłam?*
 1985 *Zwiastun filmu Zakazany owoc miłości*
 1985-86 *Matador*
 1986 *Prawo pożądania*
 1987 *Kobiety na skraju załamania nerwowego*
 1989 *Zwiąż mnie*
 1991 *Wysokie obcasy*
 1992 *Operacja Mutant* (jako producent)

1993 *Kika*
 1995 *Kwiat mego sekretu*
 1997 *Drżące ciało*
 1999 *Wszystko o mojej matce*
 2000 *Kręgosłup diabła* (jako producent)
 2001 *Porozmawiaj z nią*
 2002 *Moje życie beze mnie* (jako producent)
 2003 *Descongelate!* (jako producent)
 2003 *Złe wychowanie*
 2004 *Świątą dziewczyna* (jako producent)
 2005 *Życie ukryte w słowach* (jako producent)
 2006 *Volver*
 2008 *La mujer sin cabeza* (jako producent)
 2009 *Przerwane objęcia*

AKTORZY

PENÉLOPE CRUZ

To kolejna, po udziale w takich filmach jak „Drżące ciało”, „Wszystko o mojej matce” i „Volver”, rola Penélope u Almodóvara.

Po studiach aktorskich w szkole Cristiny Roty, Cruz zadebiutowała jeszcze jako nastolatka w filmie „Szynka, szynka” (1992). Już tam wykazała ogromny talent do wcielania się w zwyczajne dziewczyny, który zapewnił jej sukces i zwrócił uwagę najważniejszych hiszpańskich reżyserów. Pracowała m.in. z Bigasem Luną (wspomniana „Szynka, szynka” i „Volavérunt”), Fernando Truebą („Belle époque” i „Dziewczyna marzeń”, za którą Cruz otrzymała nagrodę Goyi dla Najlepszej Aktorki), Alejandro Amenábarem („Otwórz oczy”) i Agustínem Díazem Yanesem („Boskie jak diabli”). Cruz jest także rozchwytywana przez reżyserów spoza Hiszpanii. Wystąpiła w filmach takich, jak „Kraina Hi-Lo” (Stephen Frears), „Rączy konie” (Billy Bob Thornton), „Blow” (Ted Demme), „Kapitan Corelli” (John Madden), „Vanilla Sky” (Cameron Crowe), „Namiętność” (Sergio Castellito), „Dobranoc, kochanie” (Jake Paltrow), „Vicky Cristina Barcelona” (Woody Allen) i „Dziewięć” (Rob Marshall).

Rola w „Namiętności” Sergia Castellito przyniosła jej nagrodę Davida de Donatello oraz Nagrodę Publiczności Europejskiej Akademii Filmowej. New York Times wyróżnił aktorkę umieszczając ją w rankingu 10 najlepszych ról żeńskich roku. Za rolę w „Volver” Cruz otrzymała w Cannes nagrodę dla Najlepszej Aktorki, ex aequo z pozostałymi aktorkami występującymi w filmie. Poza tym otrzymała za tę rolę Europejską Nagrodę Filmową, Goyę oraz nominacje do Oscara, Złotego Globu i nagrody BAFTA. Za rolę w „Vicky Cristina Barcelona” wyróżniono ją ponad 10 nagrodami oraz Oscarem dla Najlepszej Aktorki Drugoplanowej.

Aktorka nie wyklucza, że w przyszłości zajmie się reżyserią. Tymczasem eksperymentuje z fotografią, która jest jej pasją.

LLUÍS HOMAR

Urodzony przed 51 laty w Barcelonie Lluís łączy karierę teatralną z występami w kinie i telewizji, choć to praca na scenie pochłaniała do tej pory większość jego energii. Studiował prawo na Uniwersytecie Autonomicznym w Barcelonie, potem zaś uczęszczał na wiele kursów aktorskich, także w nowojorskich szkołach Uty Hagen (1986-86) i Johna Strasberga (1985). Jest jednym z założycieli Teatre Lliure, dla którego pracował w latach 1992-1998. Jako aktor i reżyser wziął udział w realizacji ponad 30 przedstawień dla tego teatru. W 1999 wyreżyserował i zagrał szekspirowskiego „Hamleta” na Festival Grec. Pośród dramaturgów, których dzieła wystawiał lub grał rolę w ich sztukach, znajdziemy Davida Mameta („Przerznąć sprawę”), Moliera („Grzegorz Dyndała”, „Mizantrop” i „Szkoła żon”), Ibsena („Hedda Gabler”, „Budowniczy Solness”), Pirandella („Giganci z gór”) i Thomasa Bernharda („Komediant”).

Wystąpił w ponad 30 filmach u reżyserów takich jak Pilar Miró („El pájaro de la felicidad”), Vincente Aranda („Si ten dicen que caí”), Mario Camus („Jak we śnie”, „Przedmieścia” i „La ciudad de los prodigios”), Julio Medem („Chaotyczna Anna”), Montxo Armendáriz („Obaba”), czy Jose Luis Iborra („Valentín”).

W „Złym wychowaniu” brawurowo zagrał jednego z głównych bohaterów, pana Berenguera. Dlatego też Almodóvar zaprosił go znów do współpracy przy „Przerwanych objęciach”.

W 1986 Homar otrzymał Hiszpańskie Odznaczenie Aktorskie, w 2000 srebrną nagrodę festiwalu teatralnego Fotogramas oraz Nagrodę Butaca dla Najlepszego Aktora Katalońskiego za film „Valentín”.

BLANCA PORTILLO

Urodziła się w 1963 roku i studiowała na Królewskiej Akademii Teatralnej, gdzie rozpoczęła udaną karierę sceniczną. Zdobyła nagrody La Celestina i Max za rolę w „Madre, el drama padre”, nagrody Max, Związku Aktorów oraz Teatro de Rojas za „Como en los mejores familias” oraz nagrodę Miguela Mihury i Związku Aktorów za „La hija del aire” w reżyserii słynnego Jorge Lavelliego.

Wystąpiła w około 30 produkcjach teatralnych. Obecnie gra w „Hamlecie” w reżyserii Tomaza Pandura, z którym współpracowała już przy okazji „Barroco”. José Carlos Plaza reżyserował Portillo w dramacie Briana Friela „Sztuka po sztuce”, który cieszył się wielkim powodzeniem, a Andrés Lima - w „Hamelinie” Juana Mayorgi. Szalenie popularna dzięki roli w serialu „Siete vidas” aktorka wzięła także udział w 15 filmach reżyserów takich, jak Miloš Forman („Duchy Goyi”), Agustín Díaz Yanes („Kapitan Alatriste”), Belén Macías („El patio de mi cárcel”), czy Gracia Querejeta („Siedem stołów bilardowych”). W 2005 roku rozpoczęła współpracę z Pedrem Almodóvarem udziałem w filmie „Volver”.

Portillo była nominowana do nagrody Goya w kategorii Najlepszy Debiut za „Kolor chmur” (Mario Camus) oraz Najlepsza Aktorka Drugoplanowa za „Volver”. W tej drugiej kategorii otrzymała nagrodę Związku Aktorów.

Na festiwalu w Cannes Portillo wraz z pozostałymi aktorkami „Volver” otrzymała nagrodę dla Najlepszej Aktorki oraz Srebrną Muszlę dla Najlepszej Aktorki za „Siedem stołów bilardowych” na festiwalu w San Sebastian.

JOSÉ LUIS GÓMEZ

Otrzymał wykształcenie aktorskie w Instytucie Teatralnym w Westfalii (Bochum) oraz w Szkole Jacques’a Lecoqa (Paryż). Pierwsze kroki jako aktor i reżyser stawiał w największych teatrach RFN-u. W 1971 powrócił do Hiszpanii, gdzie produkował, reżyserował i grał m.in. w „Sprawozdaniu dla Akademii” Kafki, „Kasparze” Petera Handke i „Karierze Artura Ui” Bertolta Brechta.

Po zagraniu głównej roli w filmie „Pascual Duarte” Ricarda Franco, za którą nagrodzono go tytułem Najlepszego Aktora na festiwalu w Cannes (1976), współpracował z takimi reżyserami jak Jaime de Armiñán („Nunca es tarde”), Juan Sebastián Bollaín („Las dos orillas”), Enrique Brasó („In memoriam”), Jaime Camino („Światła i cienie”), Jaime Chávarri („Dedicatoria”), Manuel Gutiérrez Aragón („Sonámbulos”), Eloy de la Iglesia („La estanquera de Vallecas”), Joseph Losey („Drogi na południe”), Pilar Miró („Beltenebros”), Carlos Saura („Z przewiazanymi oczami” i „Siódmy dzień”), Gonzalo Suárez („Remando al viento”), Mariano Barroso („Mrówki w ustach”) i Miloš Forman („Duchy Goyi”).

W 1978 roku, po studiach w Nowym Jorku pod okiem Lee Strasberga, wraz z Nurią Espert i Ramónem Tamayo przejął kierownictwo Centro Dramático Nacional, a dwa lata później został dyrektorem Teatro Español. W 1992 wyreżyserował „La Vida es sueño” w paryskim Odeonie, a rok później „Carmen” w Operze Bastylii, także w Paryżu.

Potem skoncentrował się na stworzeniu i zarządzaniu Teatro de la Abadía otwartego w 1995 roku. Tam zajmuje się poszerzaniem repertuaru, kształceniem aktorów i goszczeniem najważniejszych europejskich spektakli.

W 2008 roku wyreżyserował operę Verdiego „Simon Boccanegra” w Gran Teatre del Liceu. Jest laureatem wielu wyróżnień, z których najważniejsze to: nagroda dla Najlepszego Aktora na festiwalu filmowym w Cannes, Państwowa Nagroda Teatralna, francuski Order Kawalera Sztuk Pięknych i Literatury, niemiecki Krzyż Rycerski, Złoty Medal Círculo de Bellas Artes i Złoty Medal za dokonania artystyczne od hiszpańskiego ministra kultury.

RUBÉN OCHANDIANO

Urodził się w 1980 roku i studiował aktorstwo u Juana Carlosa Corazzy, taniec nowoczesny u Michelle Mann, Eileen Standley i Móniki Page oraz śpiewa u Inés Rivadedeiry, a także inne kierunki okołoteatralne.

Występował w bardzo popularnych serialach „El comisario”, „Hospital Central”, „Al salir de clase” i „Periodistas”. W teatrze współpracował z takimi reżyserami jak Antonio Mercero w „Zielonych łąkach raj” i Miguel Narros w „Así es... si así os parece”. Za rolę w tej drugiej sztuce otrzymał od Związku Aktorów nominację do nagrody dla Najlepszego Aktora. Zagrał w ponad 15 filmach, wśród których znalazły się „Silencio roto” Montxo Armendáriz (nominacja do Goyi za Najlepszy Debiut), „Guerreros” Daniela Calparsoro, „Słabość bolszewika” Manuela Martína Cuency (nominacja Związku Aktorów), „Descongélate!” Féliksa Sabroso i Dunii Ayaso, „Tapas” Juana Cruza i José Corbacho (nagroda „El Mundo”), „Che – rewolucja” Stevena Soderbergha, „El patio de mi cárcel” Belén Macías i „Biutiful” Alejandra Gonzáleza Iñárritu.

TAMAR NOVAS

W wieku zaledwie 22 lat Novas ma na koncie współpracę z najważniejszymi hiszpańskimi reżyserami: Alejandrem Almenábarem, José Luisem Cuerdą, Gerardo Herrero, i oczywiście Pedrem Almodóvarem.

Tamar rozpoczął naukę aktorstwa u Juana Carlosa Corazzy. Zadebiutował w „Języku motyli” José Luisa Cuerdy (1999), po czym wystąpił w filmie „W stronę morza” Alejandra Amenábara (Goya i nagroda Związku Aktorów za Najlepszy Debiut). W 2006 roku zagrał w „Duchach Goyi” u Miloša Formana, a rok później w „Niewidocznej” Gerarda Herrero. Występował m.in. w serialach „Cuenta atrás”, „La señora”, „Siete vidas”.

Zadebiutował w teatrze rolą w sztuce „Noc tuż przed lasami” Bernarda-Marie Koltésa w reżyserii Carlosa Neiry.

Tamar Novas to bez wątpienia jedna z wschodzących gwiazd hiszpańskiego kina.

EKIPA

AGUSTÍN ALMODÓVAR

Urodził się w La Manchy. Skończył wydział chemii na madryckim Uniwersytecie Complutense. Od 1985 roku zajmuje się filmem. Wtedy właśnie dołączył do ekipy „Uroczej rozwiązłości” (Fernando Trueba) jako stażysta w dziale produkcji. Tego samego roku, jako drugi reżyser „Matadora”, nawiązał trwającą do dzisiaj współpracę z bratem. W 1986 założyli z Pedrem własną firmę El Deseo. Od tego czasu wyprodukował wszystkie filmy fabularne Pedra (zdobywając Oscara za „Wszystko o mojej matce” w kategorii Najlepszy Film Obcojęzyczny). Współpracował także z innymi reżyserami (Alex de la Iglesia, Mónica Laguna, Daniel Calparsoro, Guillermo del Toro, Isabel Coixet, Félix Sabroso, Dunia Ayaso, Lucrecia Martel i Belén Macías). El Deseo bierze także udział we koprodukcjach.

ESTHER GARCÍA

Urodzona w Segowii Esther jest laureatką pięciu nagród Goyi za „Operację Mutant”, „Wszystko o mojej matce”, „Życie ukryte w słowach” i „Volver”. Od początku kariery w 1976 przy serialu „Curro Jiménez” kierowała produkcją w ponad 90 filmach i serialach. Esther zna każdy aspekt pracy producenta. Przeszła drogę od stażystki do producentki wykonawczej („Moje życie beze mnie” Isabel Coixet). Z Almodóvarem współpracuje stale od czasów „Matadora”. Pracowała także z Fernando Truebą, Mariano Ozorem, Luisem Marią Delgado, Gonzalo Suárezem, Emilio Martínezem Lázaro i Fernando Colomo.

Jako część zespołu El Deseo kierowała produkcją „Operacji Mutant” (Alex de la Iglesia), „Tengo una casa” (Mónica Laguna), „Pasajes” (Daniel Calparsoro), „Kręgosłupa diabła” (Guillermo del Toro), „Descongélate!” (Félix Sabroso i Dunia Ayaso) i „El patio de mi cárcel” (Belén Macías).

Wraz z Agustínem Almodóvarem zajmowała się także produkcją telewizyjną („Mujeres” Dunii Ayaso i Féliksa Sabroso) oraz koprodukcjami („Moje życie beze mnie” i „Życie ukryte w słowach” Isabel Coixet, „Święta dziewczyna” i „La mujer sin cabeza” Lucrecii Martel).

ALBERTO IGLESIAS

Urodził się w 1955 roku w San Sebastian. Tam studiował fortepian, gitarę i kompozycję z Blanwą Burgaletą i Francisco Escudero. Poszerzał horyzonty podczas studiów w Paryżu u Francisa Schwartza i w Barcelonie u Gabriela Brnika. Współpracował m.in. z Carlosem Saurą, Bigasem Luną, Julio Medemem i Iciar Bollaín. Nawiązał bliską współpracę z Pedrem przy „Kwiecie mego sekretu” i od tego czasu jest stałym kompozytorem muzyki do jego filmów.

Iglesias napisał muzykę m.in. do „Kochanków z Kręgu Polarnego” (Julio Medem), a także „Wszystkiego o mojej matce”, „Porozmawiaj z nią” i „Volver” (Pedro Almodóvar). Za pracę przy wyżej wymienionych filmach oraz za muzykę do „Rudej wiewiórki”, „Ziemii” i „Lucii i seksu” Medema nagrodzono go siedmioma Goyami. Zdobył także Europejską Nagrodę Filmową za „Volver”.

Alberto był nominowany do Oscara za muzykę do „Wiernego ogrodnika” (Fernando Meirelles) oraz „Chłopca z latawcem” (Marc Foster). W 2007 zdobył Nagrodę Hiszpańskiego Kina. Ostatnio stworzył ścieżkę dźwiękową do filmu „Che” Stevena Soderbergha.

Poza muzyką filmową komponuje także muzykę symfoniczną i kameralną. Jest autorem muzyki do kilku baletów dla Hiszpańskiego Baletu Narodowego.

JOSÉ SALCEDO

Mistrz montażu Pepe Salcedo ma na koncie ponad 90 filmów, w tym całą filmografię Pedra Almodóvara. Pracował jako asystent Pedro del Reya i Pablo del Amo. Zadebiutował filmem „Una mujer prohibida”. Jest laureatem 3 nagród Goyi: za „Kobiety na skraju załamania nerwowego” (Pedro Almodóvar), „Po śmierci o nas zapomną” (Agustín Díaz Yanes) oraz „Wszystko o mojej matce” (Pedro Almodóvar). Pracował u boku najważniejszych hiszpańskich reżyserów takich, jak Manuel Gutiérrez Aragón, Eloy de la Iglesia, Pedro Olea, Gonzalo Suárez, Jaime Chávarri, José Luis Borau, Manuel Gómez Pereira i wielu innych.

RODRIGO PRIETO

Urodził się w 1965 w Meksyku i jest autorem zdjęć do ponad dwudziestu filmów. Ten specjalista od klimatycznych ujęć i operowania światłocieniem słynie z niekonwencjonalnych pomysłów wizualnych. Pracował z takimi reżyserami, jak Curtis Hanson („8 Mila”), Spike Lee („25 godzina”), Oliver Stone („Aleksander”), Kevin MacDonald („Stan gry”). Jest autorem zdjęć do wszystkich filmów Alejandro Gonzáleza Iñárritu, współpracował z Angiem Lee przy „Ostrożnie, pożądanie” oraz „Tajemnicy Brokeback Mountain” za którą otrzymał nominację do Oscara w kategorii Najlepsze Zdjęcia.

GŁOSY PRASY

Jak w klasycznym amerykańskim kinie „noir” z lat 40.-50. romans w „Przerwanych objęciach” jest skojarzony z zemstą, szantażem, zazdrością, zbrodnią oraz tajemnicą ujawnioną po latach. (...). Almodóvar po swojemu ożywia melodramatyczne wątki, oczyszczając je z kiczu, nadając im świeżość odkrycia. (...). Wirtuozersko równoważy czerń „Przerwanych objęć” seksem i humorem. (...) Twórca „Patty Diphusa” mruga do widzów: patrzcie, to ja, może trochę bardziej melancholijny, ale wciąż ten sam.

Tadeusz Sobolewski, „Gazeta Wyborcza”

*

Hiszpański reżyser w „Przerwanych objęciach” opowiada o namiętnościach, miłości, zdradzie, rozczarowaniu i zemście. (...).

Barbara Hollender, „Rzeczpospolita”

*

„Przerwane objęcia” Almodovara to klasyczna, piękna historia miłości kobiety i mężczyzny i hołd złożony urodziwej muzie hiszpańskiego reżysera, Penelope Cruz.

Magdalena Michalska, „Dziennik”

*

Bliższy rozrywkowym filmom Pedro Almodovara, niż tym ambitnym i poważnym.

Kirk Honeycutt, „The Hollywood Reporter”

*

Pełen energii, przestrzeni i zwyczajnie przyjemny film łączący melodramat z komedią i kinem noir bardziej niż jakikolwiek poprzedni. A jednocześnie, dzięki niezwyklej sile kinowego stylu Almodovara, stanowiący spójną całość.

Jonathan Holland, „Variety”

*

Cudowne kino, stylowe i eleganckie, wydobywa z rzeczywistości to co najbardziej fotogeniczne, pokazując ją w sposób oddziałujący na zmysły.

Peter Bradshaw, „The Guardian”